

LLIURAMENT DEL PREMI QUIM REGÀS DE PERIODISME

Palau del Parlament, 27 de maig de 2008

Toca fer unes paraules de cloenda per acabar aquest acte, però, sincerament, quan sents un discurs com el que ha fet en Ramon Besa, es fa molt difícil afegir alguna cosa més.

Per tant, a part de subscriure pràcticament tot el que ha dit en Ramon i d'emocionar-me amb les seves paraules, jo sí que el voldria felicitar, i de tot cor, per aquest primer premi, que en tot cas és evident que té molt a veure amb el rigor, amb la passió, amb l'exigència, amb la innovació periodística i amb la capacitat de connectar amb els lectors. Ho acabem de veure ara i ho veiem tot sovint llegint el seus articles.

Poca cosa més a afegir, sincerament, perquè, ja s'ha dit pràcticament tot, però sí que voldria dir un parell de coses molt ràpides.

La primera, per què fem aquest acte aquí. Em fa l'efecte que també és important explicar-ho, entre altres coses perquè aquesta és una casa on s'hi fan lleis, on d'alguna manera la vida política del país hi té un protagonisme molt important, però també vol ser una casa absolutament oberta a la societat, a la societat amb totes les seves vessants, amb totes les seves extensions, amb totes les seves possibilitats, amb totes les seves oportunitats. I, per tant, quan en Santi Nolla em va plantejar la possibilitat de fer aquest acte aquí em va semblar que era adequat i que encaixava perfectament amb aquesta línia d'obertura i de relació del Parlament de Catalunya amb la societat. Per tant, gràcies a vosaltres per haver-hi pensat.

En segon lloc, m'agafó també a unes paraules d'en Santi, en el sentit que deia: "En aquest país hi ha molt bons periodistes". I jo vull remarcar-ho. Efectivament. De vegades som un país que ens costa de valorar i d'avaluar les coses bones que tenim, i en tenim moltes. També hi han coses que no van bé, és veritat, i també hi han coses que no acaben de ser bones del tot, segur, però això ja ens

ho recorden sovint. I de les coses bones que tenim jo penso que n'hauríem de fer molta més bandera, sovint, i fins i tot exhibir-hi un punt d'orgull, perquè en aquest país es fan moltes coses ben fetes, i el periodisme penso que n'és un bon exemple, pel periodisme que s'hi fa, pels periodistes que hi ha. Per tant, ho remarco.

I acabo amb una confessió del tot sincera. Jo sóc lector obligat de diaris per una qüestió professional, òbviament, però també sóc lector vocacional de diaris, i entre altres coses hi ha molts moments que llegir el diari esdevé, per a una persona com jo, per a qui hi ha moments complicats a l'hora de llegir els diaris..., hi ha moments, també, que són absolutament agradables, que són intel·lectualment molt enriquidors i que, per tant, em fa l'efecte que formen part, també, de la formació d'una persona.

I molts d'aquests moments agradables són justament protagonitzats per molts dels qui avui són aquí en aquesta sala, i especialment per en Ramon, que sap que li tinc una admiració especial.

Avui ell ha fet una declaració en començar la seva intervenció, una declaració que jo agraeixo profundament, i és aquesta de creure en la política i de creure en els polítics. Doncs bé, avui un polític també et diu, Ramon, que gràcies al que escrius i el que dius jo crec en el periodisme i en els periodistes.

Moltes gràcies i bona tarda.